

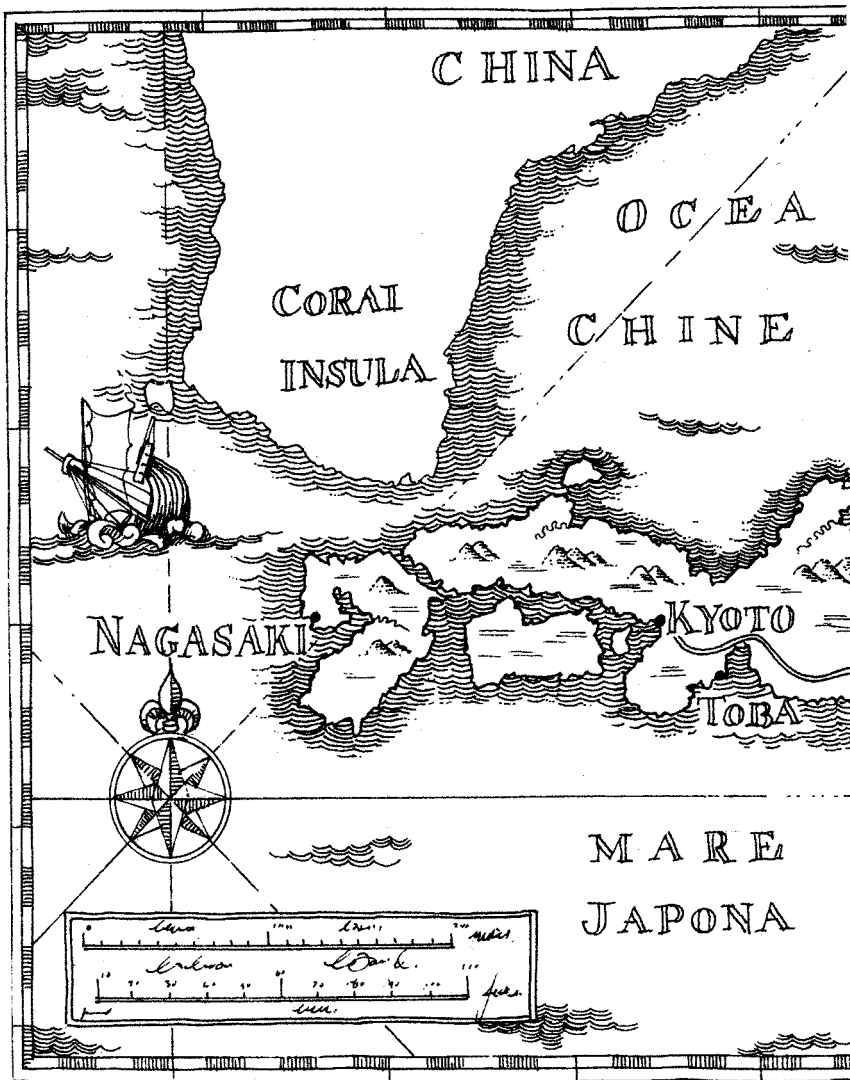
MLADI
SAMURAJ
PUT RATNIKA
KRIS BREDFORD

Preveo Vladan Stojanović

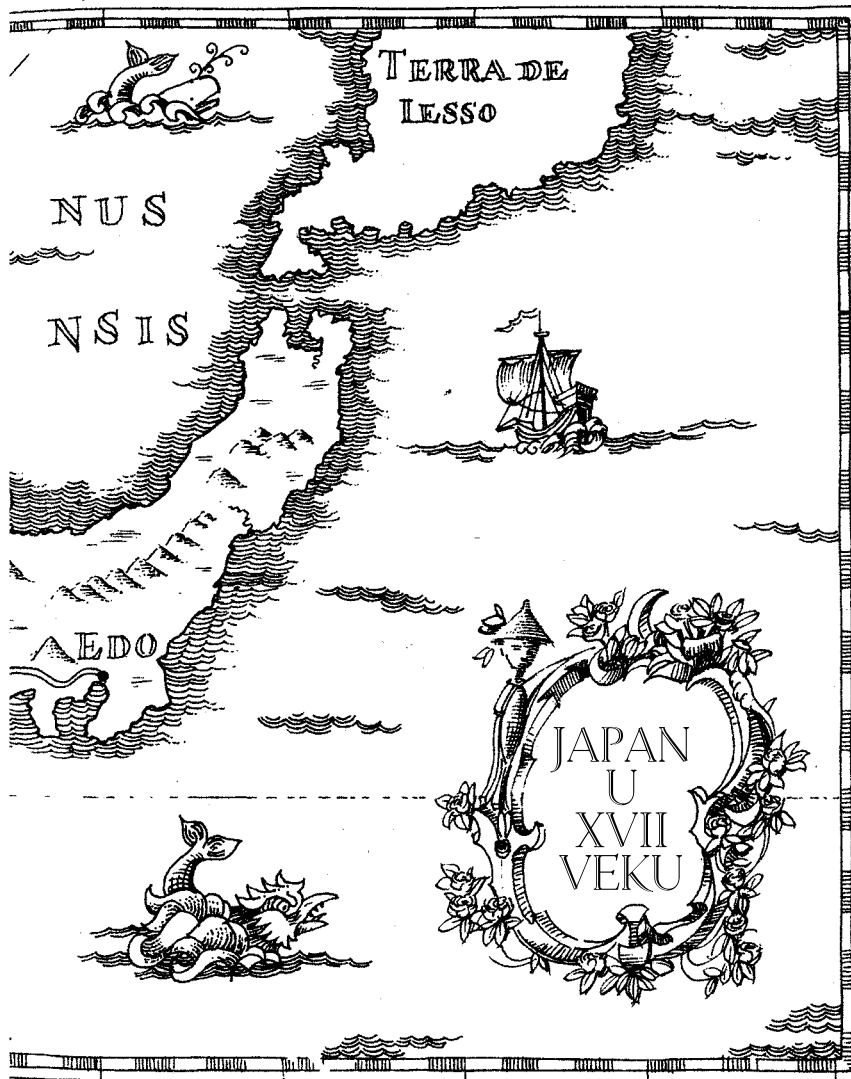

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PUT ZA TOKAIDO

TERRA DE
LESSO

NUS

NSIS

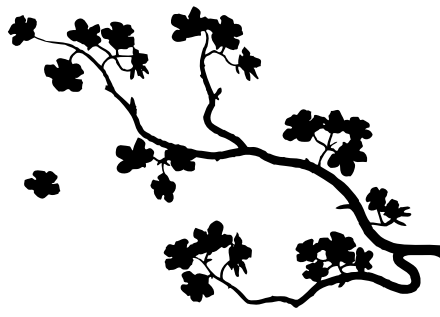

AEDO

JAPAN
U
XVII
VEKU

Za mog oca

UVOD

MASAMOTO TENO

Kjoto, Japan, avgust 1609. godine

Dečak se naglo prenuo iz sna. Ščepao je mač.

Teno se nije usuđivao da diše. Neko je bio u sobi. Oči su mu se navikle na tamu. Nastojao je da uvreba pokret u pomrčini. Nije video ništa izuzev senki u tami i sablasne mesečine koja se probijala kroz providne, papirnate zidove. *Možda sam pogrešio...* Instinkt stečen samurajskom obukom drugačije je govorio.

Pomno je osluškivao, loveći i najmanji šum koji bi potvrdio prisustvo uljeza. Nije čuo ništa neobično. Rascvetale trešnje u vrtu su blago šuštale, kao svila na lakom povetarcu. Čuo je spokojni žubor vode iz fontanice u ribnjaku i noćni poj večito budnog zrikavca. Iz ostatka kuće je dopirala tišina.

Uzbudio se više nego što treba... zbog drskog *kami* duha koji ga je prepao u snu.

Glasine o predstojećem ratu su već mesec dana opse-
dale Masamotovo domaćinstvo. Šaputalo se o pobuni. Te-
nov je otac pozvan u službu da bi ugušio mogući ustanak.
Mir koji je Japan uživao proteklih dvanaest godina sad je
bio ugrožen. Narod se plašio rata, sa zebnjom je osluškivao
zlokobne glasine.

Napustio je borbeni položaj. Opružio se na *futon*, gotov
da ponovo utone u san. Cvrčak, baš u taj čas, zacvrča ne-
što glasnije. Dečakova ruka se čvršće steže oko drške mača.
Otac mu je jednom rekao: „Samuraj treba da u svakoj pri-
lici posluša svoj instinkt.“ Instinkt mu je poručivao da ne-
što nije u redu.

Podigao se iz postelje, da ispita okolinu.

Srebrna zvezda sunu iz tame.

Teno se bacio u stranu. Zakasnio je za sekundu.

Šuriken ga je posekao po obrazu, pre nego što se zario u
futon, tamo gde je do malopre bila njegova glava. Nastavio
je da se kotrlja, dok mu je krv kapala niz lice. Čuo je kako se
drugi šuriken zabija u *tatami* na podu. Ustao je i potegao mač,
jedinistvenim tečnim pokretom. Bio je spreman za borbu.

Primetio je pokret u tami. Uvrebao je sablasnu priliku,
u crnoj odeždi.

Nindža! Noćni vesnik smrti.

Odmerenim, laganim pokretom nindža isuče zlokobno
sečivo iz *saje*. Kratki i pravi *tanto* je, za razliku od Tenove
duge, zakrivljene *katane*, bio savršeno oružje za probadanje.

Nindža iskorači i podiže *tanto*. Kretao se kao kobra, spre-
mna za napad.

Teno pročitava nindžinu nameru i zamahnu mačem. Zase-
kao je ukoso preko ubičinog torza. Nindža je vešto izbegao
katanu, okrenuo se u mestu i udario dečaka posred grudi.

Teno polete unazad, kroz papirna *šodži* vrata. Bubnuo je posred mračnog vrta. Upinjao se da povrati dah i da dođe sebi od teškog pada.

Nindža je skočio kroz poderotinu na vratima. Dočekao se ispred njega, kao mačka.

Teno htjede da su uspravi i zauzme odbrambeni položaj, ali ga obamrle i onemoćale noge nisu slušale. Pokušao je da kri-kne, da pozove u pomoć. Nije pustio ni glasa iz nadutog grla.

Nindža se pojavljivao i nestajao, sve dok nije sasvim iščezao u oblaku crnog dima.

Dečaku se vid zamaglio. Shvatio je da ga je pogodio otrovni *šuriken*. Postepeno je gubio kontrolu nad sobom. Smrtonosni otrov se širio. Ležao je na leđima prepušten na milost i nemilost ubici.

Oslepeli Teno je osluškivao nindžine korake. Čuo je samo poj zrikavca. Setio se kako mu je otac rekao da nindže maskiraju zvuk pokreta imitirajući insekte. *Tako je* ubica prošao pored stražara!

Vid mu se nakratko vratio. Pod bledom mesečinom mu se ukaza zabrađeno lice. Nindža mu je prišao tako blizu da je dečak namirisao ubičin vrela dah, kiseo i ustajao, kao jeftini *sake*. Kroz prorez na kapuljači *šinobi šuzokoa*, dečak ugleda smaragdnozeleno oko, blistavo od mržnje.

„Ovo je poruka za tvog oca“, prosikta nindža.

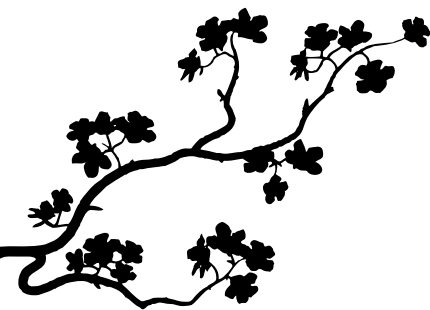
Teno oseti hladni dodir smrtonosnog *tantoa*, na koži podno srca.

Usledio je nemilosrdni ubod. Čitavo telo mu zadrhta od oštrog, usijanog bola...

Ništavilo...

Masamoto Teno zakorači u Veliku prazninu.

1.

VATRENA LOPTA

Tihi okean, avgust 1611. godine

Dečak se naglo probudio.

„Svi na palubu!“ rikao je Bosun. „To važi i za tebe, Džek!“

Bosunovo vetrom i kišom tučeno lice izroni iz tame. Izbečio se na dečaka koji usplahireno skoči iz viseće ležaljke na daske srednje palube.

Dvanaestogodišnji Džek Flečer je bio visok za svoj uzrast. Dve godine provedene na pučini su ga učinile vitkim i mišićavim. Dva od majke nasleđena azurnoplava oka blistala su ispod guste plave ćube. Iz njih je izbijala odlučnost kakva se retko sreće kod dečaka njegovih godina.

Mornari su se izvlačili iz postelja, iscrpljeni beskrajnom plovidbom na *Aleksandriji*. Tiskali su se pored njega, žureći da se uspnu na palubu. Džek uputi osmeh izvinjenja smrknutom Bosunu.

„Pohitaj, dečače!“ zareža Bosun.

Usledio je moćni udar, praćen škripanjem drvenog korita. Dečak se prostro po podu koliko je dug.

Mala uljna lampa, obešena o centralnu krovnu gredu, divlje se zaljuljala, prosipajući iskre svuda unaokolo.

Džek pade na gomilu praznih sanduka, koji se rasuše po podu. Upinjao se da pronađe oslonac, dok se nekoliko štrokavih, izgladnelih mornara saplitalo po polutama. Neko ga je zgrabio za okovratnik i podigao na noge.

To je bio Ginsel.

Oniži, zdepasti Holanđanin osmehnu se Džeku. Otkrio je niz krnjih zuba. Činili su ga sličnim belo ajkuli. Neprijatna spoljašnjost ga nije sprečavala da se ljubazno odnosi prema Džeku.

„Još jedna oluja oplela je po nama, momče. Po tutnjavi bi se moglo reći da je sam pakao otvorio vrata!“, zareža Ginsel. „Bolje bi ti bilo da se uspeš na prednju palubu pre nego što ti Bosun odere kožu.“

Džek požuri za Ginselom i ostatkom posade, pravo u čeljust oluje.

Preteći crni oblaci su prekrivali nebesa. Mornarske pritužbe umuknuše, odnesene razbesnelim vetrom, kroz brodsku užad. Oštri miris morske soli ispuni Džekove nozdrve. Ledena kiša šibala ga je po licu. Imao je osećaj da ga probada hiljade nevidljivih, sićušnih igala. Gigantski talas se obruši na brod, pre nego što je dečak stekao potpunu sliku o razmerama oluje.

Penušava morska voda očas prekri palubu. Povukla se, ostavljajući dečaka mokrog od glave do pete. Morska voda je otekla kroz bočne otvore za drenažu. Drugi talas, snažniji od pređašnjeg, sruči se na palubu, dok se Džek borio za vazduh. Oborio ga je s nogu. Uhvatio se za brodsku ogradu da ga talas ne bi odneo u more.

Povratio je ravnotežu, baš kad je munja zaparala mračno nebo i udarila u glavni jarbol. Sablasna svetlost, na tren, obasja čitav brod. Pometnja je vladala na trojarbolnom trgovačkom jedrenjaku. Posada se rasula po palubi kao poplavom nošeno granje. Grupa mornara se grčevito držala za visoki krst. Pokušavali su da smotaju glavno jedro, uprkos vetru, pre nego što ga oluja iscepa, ili još gore, prevrne brod.

Treći oficir, crvenobradi džin od čoveka visok preko dva metra, na gornjoj palubi se borio s kormilom. Pored njega je stajao strogi kapetan Volas i izvikivao komande posadi. Uzalud je urlao. Vetar je odnosio njegove reči, pre nego što bi ih iko mogao čuti.

Na gornjoj palubi bio je samo još jedan čovek, visok i snažan mornar, guste smeđe kose vezane parčetom kanapa. To je bio Džekov otac, Džon Flečer, kormilar na *Aleksandriji*. Posmatrao je horizont, kao da se nada da će pogledom prodreti kroz oluju, sve do bezbednih voda iza nje.

„Ništarije!“, prodrao se Bosun, pokazujući na Džeka, Ginsela i dvojicu članova posade. „Priberite se i spustite košnik, iz ovih stopa!“

Zaputili su se ka pramcu. Odmicali su preko glavne palube, prema pramčanom jarbolu, kad se vatrena kugla pojavila niotkuda i ustremi ka Džeku.

„Čuvaj!“, viknu neki mornar.

Džek je na dugom putovanju već iskusio nekoliko napada neprijateljskih, portugalskih brodova. Instinktivno je zalegao. Osetio je struju vrelog vazduha i začuo prodorni urlik kad je vatrena kugla proletela kraj njega i pala na palubu. Udarac nije ličio na pogodak topovskog đuleta. Izostao je stravični sudar gvožđa i drveta. Meki, tupi zvuk je upućivao na balu krpa koja je pala na palubu. Džek pogleda ono što je

ležalo pred njegovim nogama. Spopade ga užas, pomešan s mučninom

Nije to bila vatrena kugla.

Na palubi je ležalo izgorelo telo mornara, sprženo munjom.

Stajao je nepomično, dok mu se mučnina pela niz grlo. Mrtvačevo lice bilo je iskrivljeno od bola i tako izobličena da ga dečak nije mogao prepoznati.

„Sveta majko božja“, uskliknu Ginsel, „čak su i nebesa protiv nas!“

Talas pređe preko ograde i odnese leš u more, pre nego što je Holanđanin prozborio još neku reč.

„Džek, ne udaljavaj se od mene!“, reče iskusni mornar. Opazio je šok na dečakovom licu. Uhvatio je Džeka za ruku. Pokušao je da ga povuče ka pramčanom jarbolu.

Džek nije hteo da mrdne. I dalje je osećao miris sprženog mesa u nozdrvama. Mirisao je na zagorelo prase na ražnju.

Ovo nije bila prva smrt kojoj je prisustvovao na putovanju. Znao je da neće biti poslednja. Otac ga je upozorio da će putovanje preko Atlantika i Pacifika biti veoma opasno. Video je kako ljudi umiru od promrzlina, skorbuta, tropske groznice, britkog sečiva i topovske đuladi. Donekle se priviknuo na smrt, ali ne i na ovakve užase.

„Hajde, Džek...“, požurivao ga je Ginsel.

„Moram da se pomolim bogu za nesrećnikovu dušu“, konačno odgovori Džek. Znao je da mora poći za Ginselom i ostatkom posade. Želja da bude pored oca nadvladala je svaki osećaj dužnosti.

„Gde si krenuo?“, povika Ginsel, kad je Džek potrčao ka gornjoj palubi. „Potreban si nam na jedrima!“

Džek nestade u oluji. Jurio je ka svom ocu, koji se junački borio protiv pobesnele prirode što se poigravala brodom.

Tek što je stigao do krmenog jarbola, kad se novi divovski talas ustremio na *Aleksandriju*. Snažni talas obori i ponese Džeka preko palube sve do bočne ograde.

Brod se opasno nagnuo. Pretila je opasnost da padne preko ograde i nestane u mračnom, vrištećem okeanu...

2.

BRODSKI MAJMUN

Džek se ukočio pred pad u vodu. Neko ga je, mimo svih očekivanja uhvatio i povukao nagore. Visio je preko ivice broda, iznad pobesnelog okeana.

Dečak podiže pogled. Ugledao je istetoviranu ruku čvrsto stegnutu oko zgloba.

„Ne boj se. Držim te!“, stenjao je mornar, baš kad se preteći talas ustremio na dečaka, kao da želi da ga odvuče sa sobom. Istetovirano sidro na spasiočevoj ruci trzalo se od napora. Džek je mislio da će Bosunove oči iskočiti iz duplji, kad ga je potegao i podigao na palubu.

Dečak je nemoćno ležao ispred njega. Pljuvao je morsku vodu iz usta.

„Živ si. Rođen si za mornara, baš kao tvoj otac. Samo si malo nespretniji od njega“, nacerio se Bosun. „Odgovori mi kad te lepo pitam, dečače! Gde si, do đavola, krenuo?“

„Ja sam... potrčao sam da predam poruku ocu, Bosune.“

„Nisam ti to naredio. Rekao sam ti da ostaneš na palubi!“, urlao je dečaku u lice. „Možda si kormilarev sin, ali te to neće spasti bičevanja zbog neposlušnosti! Penji se na pramčani jarbol ili ćeš osetiti *mačka!*“

„Bog te blagoslovio“, promrmlja Džek i jurnu ka zadnjoj palubi. Znao je da bičevanje mačkom s devet repova nije prazna pretnja. Bosun je kažnjavao mornare za mnogo manje propuste od odbijanja naređenja.

Oklevao je na pramcu. Pramčani jarbol je bio viši od crkvenog zvonika. Opasno se ljuljao u oluji. Džek nije mogao da stegne ozeble, obamrle prste oko užadi. Mokra odeća ga je opterećivala svojom težinom. Znao je da nema vajde od odugovlačenja. Biće mu sve hladnije. Prsti će se uskoro sasvim ukočiti i postati nesposoban za rad.

Hajde, govorio je samom sebi. *Hrabar si ti momak.*

Duboko u sebi je znao da nije. Bio je užasnut. Na dugom putovanju od Engleske do Začinskih ostrva stekao je reputaciju najboljeg penjača po jedrima, brodskog majmuna. Sposobnost da se penje po jarbolu, opravlja jedra i otpetljava „pokvarenu“ užad nije bila rezultat samouverenosti ili veštine, već čistog straha.

Zagledao se u oluju. Nebo je bilo uzburkanije od mora. Mesec se skrivao iza tamnih oblaka, bremenitih munjama. U tmuni je razaznavao Ginsela i ostatak posade u naborima jedara. Jarbol se divlje ljuljao. Mornari su se njihali kao jabuke koje samo što nisu pale s drveta.

„Nikad nemoj da se bojiš oluja“, rekao mu je otac, kad je prvi put dobio zadatak da se popne do gavranovog gnezda, osmatračnice na vrhu jarbola. „Svako mora da nauči da upravlja sopstvenim brodom, po svakom vremenu.“

Sećao se kako je posmatrao novajlije kako, jedan za drugim, pokušavaju da savladaju užasavajući uspon. Svi bi se,

bez izuzetka, sledili od straha ili bi povratili po mornarima ispod sebe. Kad je na Džeka došao red, vetar je duvao tako jako, da je brodska užad drhtala kao dečakove noge.

Pogledao je oca, koji je slegnuo ramenima. Brodovođa mu se obratio, s namerom da ga ohrabri. „Verujem u tebe, sine. *Možeš ti to.*“

Dečak se, osokoljen očevim poverenjem, bacio na užad. Penjao se. Nije spustio pogled, sve dok se nije prebacio preko ograde, u sigurnost gavranovog gnezda. Iscrpljeni Džek ispusti uzvik oduševljenja. Gledao je oca, malenog kao mrav, na dalekoj palubi ispod sebe. Strah ga je uzneo do visoke osmatračnice. Spuštanje će biti novi izazov...

Džek dohvati užad i započe uspon. Penjao se bez odmora, sve bržim ritmom. Navika mu je pomagala da suzbije strah. Brzo je napredovao bacajući ruku pred ruku. Odozgo je gledao bele kreste talasa koji su se valjali ka brodu. Od njih mu više nije pretila opasnost, već od neumornog vetra. Imao je utisak da žestoki vetar pokušava da ga otrese s užadi i povuče za sobom, u tamu. Govorio je sebi da izdrži još malo. Uskoro se našao pored Ginsela na krstu.

„Džek!“, prodrao se Ginsel. Izgledao je iscrpljeno, s krvavim i upalim očima. „Nešto se zapetljalo. Jedro neće da se spusti. Moraš da ga razmrsiš.“

Dečak upravi pogled ka debelom jedrenom užetu. Zamrsilo se na slemenu. Teg i kotur su se opasno ljuljali.

„Mora da se šališ? Zašto baš ja? Zar nema nikog drugog?“, povikao je Džek, klimajući ka dva skamenjena mornara, koji su se grčevito držali za krst.

„Pitao bih tvog prijatelja, Kristijana“, odgovorio je Ginsel, posmatrajući mladog Holanđanina, Džekovog vršnjaka. Iz njegovih mišolikih očiju je vrcao strah, „ali on nije Džek Flečer. Ti si najbolji brodski majmun.“

„To je samoubistvo...“, protestovao je Džek.

„Baš kao i put oko sveta, što nas nije sprečilo da se na njega otisnemo!“, odgovorio je Ginsel. Pokušao je da se ohrabrujuće osmehne, ali je samo otkrio ajkulaste, izlomljene zube. „Bez tog jedra, kapetan neće moći da sačuva brod. Ti si majmun koji će se uspeti do njega.“

„U redu“, reče Džek. Shvatio je da nema izbora. „Budi spreman da me uhvatiš!“

„Veruj mi da ne želim da te izgubim, brate. Sveži ovaj konopac oko struka. Držaću drugi kraj. Ponesi i moj nož. Moraćeš da prerežeš uže.“

Džek proveri čvor oko pojasa i gurnu nož među zube. Po-
peo se uz jarbol do slemenjače. Počeo je polako da napreduje prema zapetljanim konopcima.

Odmicao je nesigurno i sporo, zbog vetra koji ga je potezao hiljadama nevidljivih ruku. Povremeno bi bacio pogled nadole. Jedva je nazirao oca na palubi. Zakleo bi se da mu je mahnuo.

„Pazi!“, povikao je Ginsel.

Džek se okrenuo i ugledao teg i kotur. Oluja ih je nosila pravo na njegovu glavu. Bacio se u stranu. Izbegao ih je, ali je ostao bez oslonca i skliznuo sa katarke.

Posegnuo je ka užadima i dohvatio jedno u padu. Sirova konoplja mu se usekla u dlanove. Uspeo je da ne ispusti uže, uprkos prodornom bolu.

Visio je, lelujući se na vetru.

More. Brod. Jedro. Nebo. Sve se vrtložilo oko njega.

„Ne brini. Držim te!“, povikao je Ginsel, nadjačavši oluju.

Povukao je uže prebačeno preko slemenjače i povukao Džeka k sebi. Dečak prebaci noge preko katarke. Zanjihao se i uspravio. Posle izvesnog vremena je povratio dah. Usisavao